

Sourander - dagen i det maritima Helsingfors, den 6 September, Anno Domini 2003

Scripsit Anita Sourander, traduxit Mauri

Det andra i ordningen av evenemangen ordnade av Släktföreningen Sourander, som förhoppningsvis blir en tradition, gick av stapeln i bästa möjliga tecken vad vädret beträffar. Datumet hade valts till följd av ett önskemål från våra österbottniska släktingar, som dessvärre inte ändå kunde delta i träffen. Också detta år samlades alla kontrollerat och koordinerat till mötesplatsen: somliga skaffade sig rökt ål på torget till väggkost, somliga intog sitt morgonkaffe i torgkaféet medan de övriga befann sig vid helt andra paviljonger. Följden var att till den rätta paviljongen för JT-line kom vid mötestiden 12:30 endast fyra personer. Efter ett antal blixtnabba samtal med mobiltelefonerna växte vår grupp med de 5 vilsegångna eller försenade, varefter alla steg ombord på sjöbussen. Kl. 13:30 anlände Raimo, Mauri, Sointu, Rainer, Maud, Gunilla, Oula, Karoliina och Anita lyckligt och enligt tidtabellen till Artilleriviken på Sveaborg, där vi beskådade den förträffliga föreställningen "Sveaborg Experience" (på multimedia), som livfullt går igenom historien om Sveaborg. Raimo hade anordnat enkom för vår grupp en extra föreställning som vi vilt applåderade.

Efter föreställningen promenerade vi till restaurang Café Chapman, som ligger vid ändan av bron tätt intill informationscentret. Alla tyckte att det nu var dags för förfriskningar och mera bastant proviant, vilka mycket riktigt beställdes av deltagarna. Samtidigt fick vi bevittna inträdet av ett muntert bröllopståg, som anlände lett av en härold klädd i ett tidsenligt 1700-tals plagg. Sveaborg har tillika under åren fått ett rykte som en ypperlig ort för picknick. Därför hade några av slakten förberett sig och slog sig ner i skyddet mellan kasematterna på det gröna och hade lunch i lugn och ro. Då sjöbussen kastade loss vid Artilleriviken för återfärden till Helsingfors kl.15:30 hade alla

utökat sina kunskaper och fått upplevelser om detta världsarv, beskådat Kolera-bassängen, allas hy

fått påhöjning i det strålände solskenet och smekande klimatet, ryggsäcken med vägkost hade lättats (i synnerhet på dryckjom) och den Souranderska samhörighetskänslan förstärkts. När våra historiska kunskaper redan hade väsentligen tilltagit vid Sveaborg, beslöt vi att besöka Sinebrychoffs museum en annan gång.

Restaurang Bellevue var samlingsplatsen för kvällsprogrammet kl.19:00. Förvånande punktligt inträdde hela flocken tillsammans med pianolon, flöjten, fiolen och andra saker och ting. Alla kom från sina håll, en del bevisligen direkt från restaurang Poseidon (obs. med maritim anknytning), före kl. 19:30 till den av bl.a. marskalk Mannerheim gynnade restaurangen med sin ryska meny, som hukar i skuggan av Uspenski katedralen. Vi blev många vid bordet när Märta och Rolf Kullberg, Sari, Outi, Meeri Pohtola samt Rafael Kyti med sin maka Berit och sina musikaliskt inriktade barn och barnbarn Paula, Maria, Ilona, Milja och Pauli hade suttit ner till bords i det stämningsfulla och med levande ljus dekorerade kabinettet. Rainers roll var helt avgörande i arrangemanget emedan han bestod på både skjuts och flyttning av pianolon till kabinettet.

På bägge språk hälsade Raimo alla välkomna och Mauri gjorde sakkunnigt oss förtrogna med franska rödviners särdrag och hemligheter, där flera tungomål var påkallade. Snart visade det sig att

vinerna var valda med omsorg: utan större övning klarade släktingarna av att formulera väl noggranna smakvärderingar och karakteriseringar av Bourgogne, Bordeaux, och Rhone-vinerna, därtill fann var och en sitt favoritvin att gå tillsammans med kyckling Kiev. Ett hjärtligt tack åt Mauri för vinproven. Dricka var nog redan av nöden, åtminstone då man konstaterade att det inte går att förtära denna kycklingrätt utan att först sticka ner den. Dessförinnan hade vi redan smort kråset med rysk saltgurka, smetana och honung samt med åtminstone en omgång snaps i sällskap med Helan. Det är ju omöjligt att inta snaps utan snapsvisor, varför hela kören sjöng på svenska och finska ett antal visor, dirigerad av de i ämnet väl insatta Sari och Oula. Tranbärnsnön som efterrätt var lagom pikant och man kände att det var dags för kaffe med konjak. Härvid visade sig att servitören hade gjort ett misstag i bedömningen av förbrukningen: mera snaps gick åt men mindre av konjaken. Urkunden redan från Krapinhovi-mötet visar ju otvivelaktigt att släkten Sourander sätter värde på både pengar och dryckjom och i denna ordning.

Genom hela supén fick vi i passliga repriser njuta av ett musikprogram som utfördes av de unga konstnärerna av familjen Kemppinen. Vi försummade inte våra applåder då vi hade lyssnat till

Pauli, Milja och Ilona förtjusande utföranden, i synnerhet emottogs Ilona känslighet i anslaget med pianolon med förtjusning. Givetvis förstärktes helhetsintrycket av de nyss förtärda läckerheterna. Något paradoxalt kändes det när Märta omnämnde att släkten Sourander är föga känd för sina musikaliska anlag. Det lyckade musikprogrammet som Paula hade organiserat ledde oss till att fundera på huruvida det var fel i antagandet eller om de musikaliska generna härstammar från någon annan släkt.

Efter supén började det glesna i vår grupp, somliga smet obemärkt (Outi till storstadens vimmel), andra med ett mera formellt avsked. Vi slöt leden och fortsatte med diskussionen. För krönikören var det särskilt angenämt att träffa Berit och Rafael, speciellt då Rafael sporde att ha fått sitt namn efter vår egen fader till följd av att äldre system Hilde mycket hade beundrat sin lillebror. Ett stilla vemod smög sig in när avskedsstunden var inne. Jag trodde nämligen knappast, på grund av erfarenheten från förra årets träff, att mina släktingar skulle vara intresserade av att gå till söndagsandakten. Förra året befann sig nämligen i Nykarleby kyrka endast Sari, Oula och Anita, som bara tittade in för att konstatera att andra Sourander släktingar inte syntes till.

Lördagen hade bjudit på allehanda program och njutningar i stämningen, som det strålande sommarvädret i Helsingfors hade gynnat. Det är svårt att tänka sig ett mera lyckat dagsprogram: ännu ett särskilt tack åt Raimo, Mauri, Rainer och Paula.